

безшумно през градската стена край морския бряг където никой не пазеше и където имаше тесен прелез. Веднъж, като плаваше с един лодкар, той забеляза няколко деца, заиграни около тоя прелез. Лодкарят каза, че това е едничкото място, откъдето вечер може да се излезе извън града, разбира се, ако човек е ловък и тънък като хлапаците, които си играеха там.

На разсъмване, Орфей влезе в гъста горичка и седна на малка, зелена полянка. В тази горичка той за пръв път пое дъх с пълни гърди. Той галеше зелените листа, като че ли те му бяха стари познайници, притискаше гладките клонки до бузите си и им се радваше от сърце. Наблюдаваше малките животинки, които си лазеха из тревата и клещоците, усмихваше им се и така сърдечно им говореше, като че ли го разбираха. Искаше му се